

paalægge dem, der eje Stove, i Forhold til den Byrde, det er at kaste Sne i de paagældende Beje i Skoven. Vi fende det jo, at Skovstylden i det hele taget er sat saa overordentlig lavt, at det bliver en overmaade ringe Byrde, der kommer til at paahvile Ejeren som Snefastningspligt ved denne Bestemmelse selv saaledes, som det ærede Udvalg har foreslaaet den. Vi have jo Stove, jeg kender Egne, hvor 100 Tønder Stov ere satte til $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Hjerdingar Hartkorn. Det er altsaa det samme som en Husmands Hartkorn, Ejeren har at svare af en saa stor Stovstrækning. Jeg gad vide, hvor meget Hartkorn Statskoven, s. Eks. Grib Stov, svare — jeg har ikke set efter, thi jeg har ikke fulgt denne Sags Specialiteter — og hvor stor Snefastningspligten vil blive for Statens som Stovejer for at holde Bejene vedtalen der, hvis Længde vel kan sættes til 2—3 Mil. Det forekommer mig, at det er saa umaadelig lidt, at det ikke gør videre Forstel, om det bliver halvt, som den ærede Minister foreslaar, eller helt, som det ærede Udvalg foreslaar; thi i begge Tilfælde bliver det saa overmaade lidt. Skulde det ikke være muligt at finde en retfærdig Form for en anden Bestemmelse, for en anden Byrdefordeling der, saaledes at der s. Eks. sagdes: Vi have saa mange Mil at kaste Sne, og saa mange Mil er der gennem Skoven, og Byrden paa saa mange Mil efter Forholdstallet i det hele skal hvile paa Skovejeren eller i alt Fald i Retning af den Tanke, jeg her har fremsat. Vi vide jo, at det er ikke altid, at Sneen falder saa tæt i Stovene, fordi Træerne tage af. Det gaar op og ned, og ofte falder der ikke saa meget paa Bejene; men det er sikkert nok, hvad der er sagt af den ærede første Taler, at Bejene jo bruges meget i Stovene, saa selv til Vedligeholdelse har Skovejeren jo ikke nær den Tribut at betale, som han forholdsvis skulde have, og naar han saa skal slippe i en saa væsentlig Grad ved Snefastningspligten, forekommer det mig, at det smager lidt for meget af Privilegium. Dernæst er der et andet Spørgsmaal, der staar i Forbindelse dermed. Det er den Skala, der er foreslaaet, at der maa gaas fra en Tønde Hartkorn op til 10 Tønder Hartkorn med en Tønde; men saa maa man tage to Tønder paa Portionen. Det forekommer mig at være en mærkelig progressiv Skala, det er egentlig det omvendte Forhold. Naar s. Eks. en Mand ejer 100 Tønder Hartkorn, tror man saa ikke, at han kan yde 100 Dages Arbejde i Sammenligning med en Mand, der kun har 1 Tønde, naar den Mand skal yde een Dags Arbejde. Jeg har dog Tilbøjelighed til at

tro, at han kan yde det. Nu vil man vel sige, at der skal Jolk til, og det er sandt nok; men dem kan han jo betale, det findes der vel nok Regler for; men de Punkter, som her ere nævnte, ere saa enorme Fritagelser eller saa godt som Fritagelser for de store Byrder, denne Lov paalægger Kommunerne, og den privilegerede Stilling med Hensyn til større Hartkorn, at de efter den Skala fra 10 Tønder Hartkorn og derfra opefter med 2 Tønder, hvis jeg forstaar det ærede Medlems Tanke rigtig, at det er to Punkter, hvor det forekommer mig, at Forslaget maa betegnes som et, der for meget smager af at være et Godsejerforslag. Jeg veed nok, at det hjælper noget paa Forholdene nu, men man vil ikke nægte, at Middelstanden i Kommunerne, det almindelige Hartkorn, vil saa Hovedbyrden i Forhold til den Ejendom, de besidde i Kommunerne. Jeg skal ikke indlade mig paa det enkelte i Forslaget, men vil dog bede om, at disse to Punkter maa blive tagne under Overvejelse. Jeg mener, det er meget rigtigt at sætte en Grænse, en Skala og Bestemmelse om, at man ikke maa gaa højere end en saadan Stigning. At det er en Fordel for Loven, forstaar jeg meget godt. Men det, jeg mener, er kun, at Udvalget har været altfor moderat. Ja, det er blot et Spørgsmaal til de Herrer, om Endringsforslaget under Nr. 14 til § 8 ikke burde omredigeres noget. Jeg henstiller det blot, da jeg indrømmer, at det gælder ikke blot overfor dette Lovforslag, men overfor alle Lovforslag, hvad den foregaaende ærede Taler udtalte, at den Proces, som Lovforslaget undergaar gennem parlamentarisk Forhandling, i Reglen ikke bidrager til at gøre Lovforslagene tydeligere og forstaaelige. Derom kan man bemærke, at der ganske vist kan udrettes meget til at høre paa den Banfælgelighed, at man har et Par Hundrede Lovgivere i Stedet for en enkelt med Hensyn til at saa dem forstaaelige, overensstemmende. Thi saaledes som det er gaaet i de senere Aar med adskillige Love, at man, naar man har faaet dem udgivne, skal have en Resolution her og en Resolution der, Hver Lovens Supplement hele Bøger, som ingen kan finde rede i, førend en Del Aar ere gaaede, og der er vundet en vis Praksis. Det er noget, der taler til Spot og Skam for os allesammen, og jeg kan godt forstaa, at Ministeren er i en slem Knibe, naar han staar overfor et Forslag ved eneste eller tredje Behandling, og det gælder for ham om at saa Loven, men han kun kan saa den nu, naar han tager den, uden at den omredigeres, selv om der derved kommer en utydelig Bestemmelse ind